

KALITKA

Székesfehérvári JAKK Nemes Nagy Ágnes Kollégiumának Lapja

KÜLÖNKIADÁS

Tartalomjegyzék

Takács H.: Egy csobbanó kő	3
Vargha V.: Kívülálló	4
Zalavári L.: Asszem „mi” lettünk	5
Árvai A.: Szomorúság	6
Tajti P.: Messze	7
Gréninger L.: Paradoxon	8
Bakonyi N.: Kezemben kezeid	9
Sárosi L.: Harmadik személyben magamról.....	11
Varga B.: Egy érzelmek nélküli világ	12
Sasvári N.: Apa	13
Dávid E.: Kórház	15
Takács H.: Apa	16
Vargha V.: Szegény diák panaszai	18
Zalavári L.: Homokóra	19
Árvai A.: Még nem... ..	20
Tajti P.: Lelkem virágai	21
Gréninger L.: Vissza.....	22
Bakonyi N.: Egyedül Tihanyban	23
Sárosi L.: Kékebb	25
Takács H.: Szép pillanat, olcsó kerettel	26
Vargha V.: A világhálón felnőni	27
Zalavári L.: Kertemhez kulcsot adok	28
Árvai A.: Én mondom, hogy.....	29

Egy csobbanó kő

Minden oly más
Mikor csobban a kő
Nagy zsvivjágás
Majd csappan a hő

Előszele nincsen
Egy pillanatig ural mindent
Fennforgást hagy maga után
És eltűnik, mint szürke számár

Pont egy ilyen kő esett életem tavába
Felforgatott mindent
Majd továbbhaladtával
Csak a baj maradt, csak a gond utána

Most sepregetem a törmeléket
Persze, egyedül
Ez egy darabig még élet
Aztán az ember megcsömörül

Nincs, ki öleljen
Csókot sem érez ajkam
Ki arcomra mosolyt emeljen
Csiklandozza talpam

Minden közel van
Mégis oly távol
Minden mi szívembe ragadt
Most tiprón táncol

Cikáznak az emlékek
Zúgnak az élmények
Ülök a díványon
Egyedül elmélek

Kívülálló

Slambe megyek az átlagossal,
Mert ha beállok a sorba csak rámtapsnak.

Nem érdekel a mostani trend,
Engem nem vonz, hogy a számból lógjon az elf.

Ha nincs snapem én vagyok a maradi,
De legalább tudom mikor született Ady.

Az iskolában fáznak, rettegnek mi lesz, ha itt a tél,
De örüljünk, mert megint való világ hol a lét a tét.

5 perc hírnévért szinte már bármit megteszel,
Nem érdekel, ha egy valóságshow-ban tekintélyt vesztesz el.

Ha elromlik az igaz világ, melyben élsz,
Mit fogsz tenni, mond nem félsz?

Kolisként engem az érdekel,
mi menjen a szendvicsre,
De te se a teádba teszel sok
filtert, hanem a szelfidre.

Mondhatják, hogy sokat
problémázom és én tolom
túl,
De attól félek itt már nem
lesz normális élet csak a
bolygón túl.

Vargha Villő

Asszem „mi” lettünk

Ahogy karjaid átfonják derekam...
Nem félek, jöhet bármilyen fenevad.
Ha esik az eső, ha fúj a szél.
Csak annyit kérek, mindig itt legyél.

Itt legyél nekem, velem, a szívemben.
Hadd lássam ez a világot színesen
Továbbra is aranyozd napjaim
Hadd csillogjak szerelmünk lapjain

A „soha” , „örökre” most legyen igaz,
Csak legyen most az életben egyszer az
Hadd éljem át én is ezt az érzést
Legyen minden napom boldog, élénk

Bárcsak megtehetném, hogy mindig
veled...
Hogy órákon át nézzem, két szép
szemed...
Hogy öledbe ülve öleljelek...
S gondjaim pár percig törlődjenek.

Szomorúság

Önmagam keresem,
De nem találom,
Fekszem az ágyon
És a boldogságot várom.

De sajnós ő
Engem nem keres
Nem kíváncsi rám,
S én ezt megértem.

A szomorúság már
Hozzám beköltözött
Elmenni nem akar
Mert itt szeretve van.

Még az sem érdekli, hogy
Engem nem érdekel
Legszívesebben elküldeném,
De csak ő maradt nekem.

Árvai Alexandra

Messze

Egy Ūr választ el
Engem s tged,
Ezernyi csillag
Vesz körül engem.
Bolygók útján
Bolyongok elveszve,
A tejútban
Frdözök este.
Csillagképek
Között kereslek
De csak
Körbe-körbe megyek.
Hullócsillag
Elött lebegve,
Meglátom
A két kék szemed.
Észreveszel,
S felém úszva
Csók csattan az univerziumban.

Paradoxon

Hangzavar bontja a csendet,
Kimondatlan szavak tengerével.
Sápadt mondatok, fáradt sóhajtások
Süketítenek meg a hűvös hajnalon.

Sötétség árasztja el a fényt,
Nyitott szemmel sem lehet kitalálni.
Megvakít minket az ember feletti hatalom,
De nézz a szemünkbe és mondd, hogy jók vagyunk!

Üresség elősködik a mindenségben,
Emiatt vesszük a levegőt és fulladunk meg tőle.
Halottként nem lehet élni, mondd
Milyen érzés a semmiben létezni?

Vége van a kezdetnek, amúgy sem volt eleje,
A jelenben, meg élni szinte már lehetetlen.
Mutass bizonyítékot, vagy nem hisszük el,
Azt, amit közösen létrehoztunk, most omlik össze.

Itt vagyunk, de nem hallunk semmit,
Kinyitjuk szemünk, nem látunk semmit.
Már elfelejtettük kik vagyunk,
Már csak a sötétben tapogatózunk.

Kezemben kezeid

Kereslek, kutatlak virágos mezőben,
halk daloló nyárfák édes szép ölében,
kereslek kutatlak a sáros elhagyott földben,
s ha vérzek vérem érted csorog fojtogató csöndben.

Kezed szorítom s követlek,
bókban, csókban s borban,
kezed szorítom s felálllok,
romban, porban, nyomorban,
kezed szorítom s lélegzem,
zordban, fagyban s szótlan,
szorítom a kezed s ha kell,
kezed fogom, jéggé dermedt holtan.

Elhalványul szemtelen valós s valótlan,
ha össze is török álmodozó romokban,
csukott szemem s ez talán sorsomra varrt átok,
porszem ez, hisz álomszép mit mámoromban látok.

Tükrömbé nézek s halljam... rettegek,
rettegek, hogy hangod halkul üvöltő homokórát,
rettegek, hogy szívembe zárjam ajkad maradékát,
rettegek, hogy testedből hamu marad kezemben étek,
rettegek, hogy szemed sötétül, mint az elfeledett rétek.

Báb testem karmaival tépem szét hú sod,
s könnyeimmel nyakam szelem, ordítva kínod,
ha ajkaimról szelíd vérző szíved átkozva üvöltöm,
átkarollok s nem engedlek ha csonttá is fagy bőröm.

Kezemben kezeid

Ha éles fogak szaggátják testem s ostromolják rommá,
érintésed szirmai tesznek erős, kíméletlen vaddá,
s ha földet érint szenvedő, fáradt fejed,
itt vagyok, leszek s földdé válok veled.

Bakonyi Natasa

Harmadik személyben magamról

Sápadtan, a fáradság és a négy óra alvás festette fekete karikákkal a szeme alatt az ágyon ücsörgő lányt
Haja függönyként rejtette fülében rejlő fülhallgatóit, mindkettőben a lehető leghangosabban szólt a zene.

Így zárta ki a világot.

A padlót csúnya szőnyeg borította ,
legalább két hete nem takarított,

az asztal tele volt papírokkal, a fiókok mindenhol kihúzva

Szobája hirtelen egész aprónak tűnt, pedig a valóságban a legnagyobb volt mind közül.

Egyedül ágyán volt rend ide menekült, amikor a világ sokkal súlyosabbnak tűnt, mint előtte.

Itt a terhek préselte a könnyeket, majd elnyelte a párna, ami annyi álmatlan éjszakát kísért végig.

A tükör már porosodott, bár az se lett volna nagy kár, ha már többet nem tudja magát nézegetni benne.

Azokat a perceket mindig túlzott önkritikával töltötte.

Soha nem volt képes elfogadni azt, akivel a legtöbb időt tölt élete során,

saját magát

A virágait sem ártott volna már meglocsolni az egyik balra a másik jobbra kókadt el,

mint általában bármihez, ehhez is pontosan annyi motivációja volt, semmi

Már rég óta ez a helyzet állt fent nála,

egy betanult körforgás, ami nap mint nap ismétlődött akár egy hörcsög a futókerékben

Véget nem érőnek tűnt, talán nem is lesz vége.

Egy érzelmek nélküli világ

Egy érzelmek nélküli világ
Olyan, mint a sótlan étel
Mely íztelenséget egy idő után
Minden szív megelégel

A TV-ben minden este
Kamu sírás, kamu dráma
Mert a szenvedés a közönségnek
Hőn áhított szíve vágya

A család körbeül ebédre
Senkinek sincs kedve enni
“Van-e párod, s jó állásod?”
“Sosem lesz belőled semmi.”

Ha valakit megtámadnak
Testileg vagy lelkileg
Emberek sokaságáról
A könny leperreg

Ha szerelmes vagy, elvesztél
Viszonyzatlan: fájó válasz
S utána éjjelente
S nap, mint nap könnyben pállasz

Nem létezik empátia
Mindenkiből kiöletik
S ha ember újra felnéz
Hűvösségre törekedik

Haj, igen, az élet üres
De a te szívedben boldogság van
Ezért vagy a legszerencsésebb
Egy érzelmek nélküli világban

Apa

Apa megérkeztem!! Itt vagyok a világban,
Érzem meleg testét a közelemben meg is nyugodott pici lelkem.
Én vagyok a minden! Szeretgetnek, és mindig foglalkoznak velem,
Apa itt van, és mindig megnyugtat engemet.

Totyogok, megtanultam járni! Apa, hol vagy?
Megint eltűnt hajnalig, s persze volt, hogy napokig.,
Sírtam, kerestem, de nem találtam,
Anya megnyugtatott általában.

Első osztályos lettem, lenne mit mesélnem,
Hisz annyi kaland történt én velem.
Apa gyere, hadd beszéljek,
Apa megint nincs sehol, és nem hallgat meg.

Megint kiabál, megint szavakkal bánt,
Anyira mélyre hatol, mint eddig soha semmi talán.
Apa fejezd be már, nagyon fáj!
Nem érdekelte, s folytatta tovább.

Sírok, szenvedek, torkom szakadtából üvöltök!
Nem vigasztal senki itthon csak magamba győtrődöm.
Nincs egy barátom sem kik megnyugtatnák lelkemet,
Mindent lekorlátoznak, amit rossz szemmel néznek.

Valaki ki segít attól is eltiltanak,
El kell szöknöm itthonról gyorsan, nyomtalan.
Megtettem, szabadabb vagyok!
Itt szeretnek és biztonságban vagyok.

Megtalált. Hazarángatott!
Megfojt a szavaival mit hozzám vágott.
Megint kezdi előlről, mi eddig ártott,
Tönkretesz teljesen minden álmot.

Apa

Szerelmes vagyok, eltitkolom,
Ha megtudná, halál fia vagyok.
Sikerül minden, mit eddig terveztem,
Nem tudott beleszólni semmit sem.

Már nincs velünk, külön utakon jár,
Rettentő mély sebeket hagyott ez után.
Köddé vált nem keres,
Már nem teszi tönkre lelkemet.

2 év után sem keres, hiába élek
Azóta is szenvedek minden percben, értsd meg!
Még mindig nem forrt be minden hegem,
Bár már annyira nem fáj, mint régen.

Megint keresel, tudod, hogy még élek,
Senki nem tudja, mi okból keresel hirtelen.
Haszon minden, amit te megteszel most,
Rendes gyerekekből, tárgy gyerekké változtunk.

Felnyílt minden seb, mit anno okoztál,
Megfogadom, hogy sose írok rád.
Remélem, többet nem teszel kárt bennem,
És örökké békén hagysz végleg engemet.

Sasvári Nóra

Kórház

Koszos padló és hangos zene;
Ezek jutnak eszembe, mikor itt vagyok
Ezek, hiszen ezt tapasztalom ilyenkor.
Várokozom, egész nap várokozom.
Esetlenül jövök be az ajtón,
Lejelentkezem, és elköszönök önmagamtól.

Tépkedem a bőrt a számról, a körmöm mellől.
Üvölt közben a zene, benne erős mondanivaló,
Bár annyi hangerő nincs, amely kizárná minden gondolnivalóm.

Múltkor szétszedtem egy borotvát.
Mérgecs éle gond nélkül mart bele bőrömbé.
Kicsi tárgy ez, gond nélkül belefért a bőröndbe.

A bokámig csurgott a vörös, fémizű élet-jele.
A szívem nemet mondott,
De kezem ellenállt és végtére is, megtette.

Megrémültem utána egyből,
Rohantam ki a szobából,
Majd könnyek közt már nem egyedül
Bánatom kiöntöttem
lelkem kancsójából.

Túléltem.

Apa

Elmentél
Itt hagytál
Megtörtél
Kínt adtál

Hulló harmat lelkem
Ezer darabra tört
Én utánad mentem
De te hátamba szúrtad a tört

Véreztem eleget
Sírtam utánad
Hordtam nevedet
Azt mondtam, utállak

De legbelül szerettelek
Ó ha tudnád, mily bánattal
Sohasem temettelek
Vélem úgy bántál, mint az állattal

Akaratod láncából csak én törtem ki
Te tudtad erősebb vagyok, mint megannyi
S hogy ezzel az erővel még te sem bánysz el
Így dobtál el egy darabot, lett nagy kráter

Már azt mondtam nem sírok
Miattad többet soha
De mégis még rólad nem írok
Ott vagy bennem sokat

Csak tűnnél már el
Hogyan üzzelek?
Köztünk nincsen kábel
Vagy a falra tűzzelek?

Apa

Megannyi harag
Mit évek alatt gyújtottál bennem
Most téged harap
Nem tudom, mit kéne tennem

Hogy ne érezzek semmit
Hogyan csináljam?
Mit kéne tenni?
Hogy ne légy e világban

Békés együttéléstről szó nincs
Elástad, tán azt hitted kincs
Bár a csatabárdoddal tetted volna ezt
De tűz ég, és hátamon a kereszt.

Takács Hédi

Szegény diák panasza

Bár már 16 vagyok,
"semmit sem érthetsz"
mondják a nagyok.

De miért veszik el az
élettől a kedvem,
És a suliból is elegendem
lesz mindig már kedden.

Mondják, hogy
élvezzem ki, amíg még tart,
De egyre csak nyom össze az elvárásokból
kreált fal.

Amit szerettem régen
csinálni, már nem
tehetem,
Az egész gyerekes
énem el kell felednem.

Azt kell csinálnom, amit
még nem akarok,
Beleerőszakolnak és
amit meg szeretnék
azzal nem haladok.

Miért kell minden
elvárásnak megfelnem,
Talán most kéne a saját
életem elkezdenem.

Homokóra

Ha megállítanám az időt,
Tarthatnánk végre egy pihenőt.
Az óra mutató nem mozog...
Újraindítani nem fogom.

Mi ketten mozoghatunk kedvünkre,
Sok ember lenne a helyünkben...
Csak mi vagyunk, senki más nincs itt
Egymáshoz simulva, oly meghitt.

Levegő sem férkőzik közénk,
A szeretet is gyűlik körénk.
Most együtt, csak miénk a világ.
S pont felénk hajlik egy szál virág

Szabályok, feltételek nélkül,
S a természet is dalra zendül
Ajkam a tiédre tapadva,
Míntha össze lennének varrva.

Miért is akarnánk szétválni?
Hisz van elég időnk szikrázni...
Csak megéljük a pillanatot
S folytatjuk az időmaratont

Vagy csak mi éreztük volna így?
S ment volna az idő ugyan így?
Lehet egy pillanat volt végig
De nekünk eltartott egy évig...

Zalavári Laura

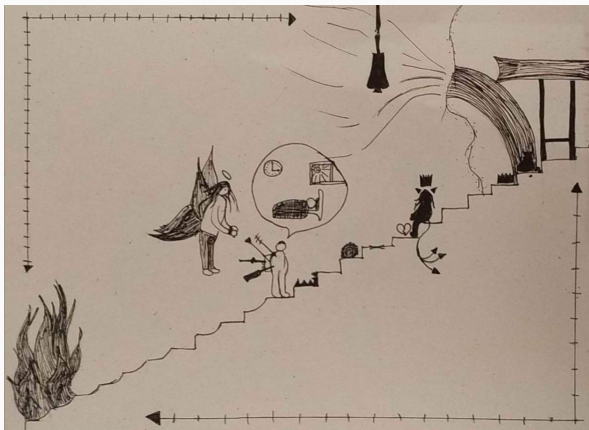

Még nem...

Még nem adhatod fel,
Még nem jött el az ideje.
Még nem valósítottad meg,
Még nem tettél eleget.

Még nincs a „kezedben”,
Még nem a „tiéd”.
Még nem szenvedtél érte eleget,
Még nem mondtad azt, hogy ez, csak „enyém lehet”

Még nem érdemled meg,
Még van pár fok felfelè,
A lépcső soha nem húz lefelè,
Csak te eshetsz a hibák kezei közè.

Lelkem virágai

Lelkem virágai olyanok, mint a kincsek a sötétben,
Senki se veszi őket észre
Csak akkor mikor késő már,
Mert elszakította tőlem egy virág szárát.

□
Nálam a virágok a bizalmat jelentik,
És szeretném, hogy ezt mások észre is vegyék
Gondolkodjanak mielőtt leszakítanak egyet,
Biztosan megéri ez az értelmetlen tett?

□
Már csak pár szál maradt nálam,
Sajnálom, hogy virágaim így mentek kárba
Lelkem virágai remélem, egyszer visszakaplak titeket,
És gondolkodnak azok az emberek, hogy miért is téptek le benneteket?

Tajti Panna

Vissza

Kihaltak az utcák és a városok,
Pánik lett úrrá a szép álmokon.
A boldogságból is csak emlék lett,
És a világ reménye elveszett.

Félelem ül a sápadt arcokon,
A Sors most írtó rossz dolgot hozott.
Piros, rajzolt szívek az ablakon,
Üres tekintetek a falakon.

Azt mondták minden nap egyre jobb lesz,
Mondd, merre van, amit ígértetek?
Kíváncsian várom már a végét,
Fürkészve a REMÉNY visszatértét.

Folyton keresem az egérutat,
Most minden ember ez után kutat.
Tegyük jobbra az elhalt világot,
Hozzuk vissza a sok ezer álmot.

Hisz szabadságra vágyunk oly sokan,
Hát vegyük kezünkbe a dolgokat.

Gréninger Lili

Egyedül Tihanyban

Egyedül üldögelek az ütött kopott padon,
nézem a szötteket színük csorog a falon,
jönnek-mennek szemtelen szemlélők s világtalan bolyongók,
arcukon kíméletlen szájalom s vérfagyasztó fájdalom.

De arcukon a fehér mi vörösbe rejtőzik,
némelyik eltűnik s könnyeiket féltve megórzik,
napsugarat nevetnek le az égről a tiport földig,
megtépk ez eget s tűjüket szakadt rongyba öltik.

Ó te szép, szép Tihany,
legszebb vagy s legbűnösebb belül,
tündökölsz ránk, de kezeid kezét lökve kerül,
ó te szép, szép Tihany,
én vagyok voltam s leszek,
hisz szánya, ragyogva néznek rám tehetetlen szemek.

Ó te szép, szép Tihany,
add nekem kopár szívedet,
ha nem adod elveszem s megbűnhődöm veled,
elveszem kincseid s vele együtt a szemed,
s közben letakarom azt a gyönyörű kék eged.

Ó te szép, szép Tihany,
tehetetlen gyűlöllek én oly nagy vágygal,
tehetetlen szeretlek én oly nagy kitartással,
gyűlöllek hisz tükröd oly tiszta mit kinnal mutatsz, félem,
szeretlek, hisz könnyed helyett hangod hallatod, élem.

Szép vagy te szép Tihany,
némán özönlenek kincseid, porcelánjaid,
mint a mindenség csendes, suttogó óceánjai,
elbűvölsz kecsegtető, édesszép szavakkal,
csontjaim töröd rothadó, átkozott alakban.

Egyedül Tihanyban

S nézd itt ülök a kopott padon lelked közterén,
bánatom sújtom rád e baljós tenger közepén,
ítéletem, mint mélyből szült pofon,
úgy csattan szótlán, rémült arcodon,
most nem vagyok más, mint puszta düh s harag,
szavaim szavaidba tépve mi magányomból fakad,
könnyel áztatott magánnyal, keresem elsápadt, letört karom,
s nézem némán keretben a képet, hol egyedül üldögélek a padon

Bakonyi Natasa

Kékebb

Írtam már a kékről, de ez teljesen más.
Harmóniát sugárzó szemed annyira problémás.
Problémás... talán ez jellemez minket leginkább.
Vagy a sárga? Ne már...
Most regélek arról, hogy szemed láttán megnyílt előttem a világ? Új világ, legalábbis azt hittem.
De lehetne akár a szenvedély, mint a piros.
Piros..., ami már majdnem narancssárga, vagyak szenvedélyek kiköpött mása.
Vagy legyen zöld? Fiatalságunk színe? Egekbe emelő tekinteted kevéreke.
A lila is szép lenne nosztalgikus időkre.
Nosztalgia... tehát a múlt... de, hisz el sem múlt..
Legyen akkor már barna, mire mindvégig vártam, nyugalom és mélység ez a legfőbb vágyam.
Viszont rájöttem, hogy fehér.. elvakított a szerelem újdonsága...
Újdonság .. talán ezt szerette meg áhítózó másam. Új volt, de tényleg csak volt.
Ha már elmúlt, akkor mégsem kék, sárga, piros, narancs vagy zöld, de még lila sem. Nem lehet más csak a gyászoló fekete..
Fekete.. borús és ismeretlen, így ugrottam bele ebbe az egészbe.

Szép pillanat, olcsó kerettel

Mikor mind elment
Te maradtál
Mikor más nem akart
Te akkor is hallottál

Ha nem beszéltem
Megértettél
Nem reméltem
Mégis reménykedtél

Adtál mindig
Tudást hogy legyen mi nincs
Adtál mindig
Szeretetet, hogy ajtómon legyen kilincs
Adtál mindig derűt
Hogy mosolyom szántsa a könnyes eget
Adtál mindig erőt
Hogy tudjam, ki lehetek

Beszédem messziről jött
Nem értette senki
Te olvastál a sorok között
Tudtad, mit kell tenni

Mit megígértél, minden úgy lett
Biztonság vett körül
Zárt körömből családom lett
Most már mindenki örül.

Köszönni, hogy tudom
Hogy varázslatot tettél
Lányod lettem utóbb
S Te apám lettél.

Takács Hédi

A világhálón felnőni

Két napja együtt jóban-rosszban, örökké szerelmem,
ezt írják a 10 évesek instán és küldözgetik a snapeket.
Szerintük egy szívecskés "minden jobb lesz" idézet,
Bármi bajon segíthet.

Miközben nem tudják milyen nyomasztó az élet,
Ők a facen vidáman és boldogan élnek,
Egy háború kellős közepében.

Na de ne térjünk el a témától, az iskolában minden gyerkőc csak téblá-
ból,
közben nyomják a telót, tiktokra gyártják a táncot,
és nem veszik észre, hogy mennyire kötik őket a teherként rájuk zúdu-
ló láncok.

Nem szomorítja őket a felnőtt élet problémái, nem értenek belőle szin-
te még semmit.

Panaszkodom itt és okoskodom, "én a nagy" most jól megmondom.
De igazából lennék újra kisgyerek,
Ki nem ért a felnőtt dolgokhoz semennyire!

Vargha Villő

Kertemhez kulcsot adok

Színes lett a világom...
Asszem már most imádom!
A sok szép virág a kertben.
Akár apró érintések...

Sárga, piros, kék, lila...
S millió színes szirma.
Egy rózsza, mely csoda volna...
Amelynek sosincs rossz sorsa

Ez a virág valóban...
Egy boldog élet volna?
És a kert tele ilyennel...
Be tudok jutni szívemmel?

Zalavári Laura

Èn mondom, hogy...

Nèha úgy èrzem a szerep megfordul,
Èn vagyok az anya, ès te vagy a gyermek.

Èn gondozlak tèdeg,
Èn figyelek reád,
Èn mondom, hogy egyèl,
Èn mondom, hogy aludjál.

Èn mondom, hogy csendbe legyèl
Èn mondom, hogy beszèlj,
Èn mondom, hogy játszál,
Ès èn mondom, az esti mesèt.

Veled sokat kiabálni nem szabad,
Hisz a szíved egy gyermekè,
S a gyermeki szív a legfájóbb,
Ha az anya nem ölel többè.

Árvai Alexandra

„Írni, érték!”

A Nemes Nagy Ágnes Kollégium lapja - Alapítva 1997-ben

IMPRESSZUM

illusztráció:

Bojté Viola
Barna Barbara
Dudás Viktória
Fejes Fruzsina
Gálfi Nelli
Horsa Regina
Major Szimóna
Morell Angéla
Rideg Adél
Nagy-Abinéri Panna
Tretykó Annamária
Vízvári Tünde

szerzők:

Árvai Alexandra
Bakonyi Natasa
Dávid Eszter
Géringér Lili
Sasvári Nóra
Sárosi Lili
Tajti Panna
Takács Hédi
Varga Bogi
Vargha Villó
Zalavári Laura

számítógépes szerkesztés:

Árvai Alexandra

a szerkesztőség címe: Székesfehérvári JAKK Nemes Nagy Ágnes Kollégiuma, 8000 Székesfehérvár, Gyümölcs u. 13.

